

DE VELDPOST.

GEWIJD AAN:

Land- en Tuinbouw, Boom- en Bloemencultuur, Veeteelt, Hoender- en Vogelfokkerij, Bijenteelt, Jacht en Visscherij.

Het Blad verschijnt elken WOENSDAG en ZATERDAG.

ABONNEMENTSPRIJS:

Franso per post door geheel Nederland . . . per jaar 7 3.—
 » » » voor België . . . » » » 4.—
 » » » » de overige landen afzonderlijk tarief.
 In den loop der 6e en 12e maand wordt per post over het verschenen
 abonnementsbedrag beschikt, bij hen die niet in tijds per postzettel bezonden.

BUREEL:

Martelaarsgracht 18,
 AMSTERDAM.
 Telefoonnummer 651.

ADVERTENTIËN

worden aangenomen door de Agenten van dit Blad en
 alle Boekhandelaars en Brievegaarders.
 Van 1-4 regels plaatsruimte 60 Cents, elke regel meer 15 Cents.
 Advertentie-prijs voor het Buitenland 25 cents per regel.
 Advertentiën aan de achterzijde van de Plaatbijlage speciaal tarief.

Abonnementen worden aangenomen bij onze Agenten, bij alle Boekhandelaars en Brievegaarders.

Het auteursrecht voor den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de wet van 28 Juni 1881 (Sibl. No. 124).

GRONINGER SLENKEN.

(Een artikeltje voor duivenliefhebbers).

Menig lezer zal wel in 't geheel niet weten, wat hij onder de woorden van dit opschrift heeft te verstaan.

Slenken zijn eene soort van duiven, en wel een hele bijzondere soort, voornamelijk bijzonder in de manier van vliegen. »Vliegen», zoo noemt de eigenaar-liefhebber-kenner van die duivensoort dat niet hij noemt het vliegen: *werken*.

We zullen dat »werken» beschrijven:

Als een echte slenke duif haar rondvlucht wil maken, moet ze natuurlijk in de hoogte.

Dat omhoog gaan doet ze echter veel anders, dan gewone duiven.

Met drie of vier »zetten», vleugelslagen, doet ze dat en er is dan ver genoeg boven de daken der hooge huizen.

Dat zijn vleugelslagen, waarbij de vleugels en de slagpennen daaraan, na den »zet» of »slag», welke slag een klappend ver gehoord wordend geluid geeft, bijna loodrecht naar beneden staan.

Hoe minder schuin, hoe meer loodrecht, bij 't opstijgen na den slag, de vleugels naar den grond wijzen, des te edeler wordt de slenke duif gerekend te zijn. Met hoe minder werk, d.

i. met hoe minder vleugelslagen de duif een zekere hoogte bereikt, des te beter is zij.

Dat zich omhoog werken met weinige krachtige, klappende, vleugelslagen noemt de kenner-lief-hebber van slenke duiven: *springen*.

En wezenlijk lijkt dat meer op springen dan op vliegen.

Is de duif nu eenmaal hoog genoeg, dan begint het *zwemmen*.

Weer enkele krachtige vleugelslagen, op dezelfde wijze als straks is beschreven, maar nu niet meer om hooger te komen, maar om vooruit te komen.

Een goede slenke duif komt bij dat »zwemmen», al naar de meerdere of mindere deugd, met elken krachtigen, knappenden vleugelslag, 10 tot 15 meter vooruit.

Over 't algemeen kan men zeggen, dat de slenke duif zich er als 't ware op toe schijnt te leggen, om met één krachtigen vleugelslag zooveel te doen, als gewone duiven misschien met vijf tot tien.

Maar er is meer bij: ook de houding bij 't vliegen is bijzonder edel en krachtig.

Bij 't »zwemmen», dat is hier: op dezelfde hoogte blijven, b. v. heeft een beste duif de houding, die herinnert aan de gedaante van een oud Romeinsche boot: de kop is met gekromden nek geheven en de staart eenigszins naar boven gekromd.

Een slenke duif, die, bij 't zwemmen, den kop recht vooruit steekt, als een ooievaar, en die den staart, zonder moeite te doen, laat naslepen, is bij den echten kenner niet veel in tel.

Hoe langer een slenke duif in de vereischte houding, *springt* en *zwemt*, des te edeler wordt zij gerekend.

Zoo heeft men b. v. duiven, die bij het »springen», d. i. omhoog vliegen, slechts drie of vier vleugelslagen doen; anderen echter doen zes of zeven vleugelslagen.

Omtrent dit punt moet men wèl onderscheiden. Als een duif, in drie of vier vleugelslagen, even zoo hoog komt als een ander in zes of zeven, dan is de eerstgenoemde natuurlijk de sterkste en de edelste. Maar als een duif, bij overigens gelijke opstijging bij elken slag, met drie of vier slagen reeds niet meer kan, een andere duif echter de kracht heeft om zes of zeven zulke slagen te doen en dus de dubbele kracht heeft en de dubbele hoogte bereikt, dan is de laatste duif de edelste.

Bij 't »zwemmen» is dit evenzoo; veel meters vooruit komen bij elken slag en dan vele slagen te kunnen doen, dat is het rechte.

Na 't »zwemmen» komt het *zeilen*.

Weer enkele krachtige slagen, maar na den slag de vleugels niet naar beneden, maar naar boven, elkander boven de duif haast aanrakende,

O, 't is een prachtig gezicht, dat vliegen van echte slenken.

Wie een echte slenke duif zag vliegen, heeft, in enkele seconden, als 't ware verper-

soonlijkte kracht, lenige bevalligheid en majesteit gezien.

Men zal zeggen: zoo spreekt een liefhebber.

Neen, geen enkel onbevooroordeelde waarnemer zal dit tegenspreken.

Men zal vragen, waarom dan die duiven niet meer worden gehouden.

In de eerste plaats, omdat er zoo heel veel verschrikkelijk prozaïsche, het met velerlei zaken druk hebbende, voor 't schoone en verhevene geen oog hebbende, wat hun geen dadelijk voordeel aanbrengt minachtende, liefhebberijen als kinderachtig verafschuwend, etc. etc., in een woord: extra nuchtere menschen zijn; hou zouden zulke menschen den anfok van edele duiven of anders iets schoons begustigen. Dat gaat toch niet. Zulke menschen loopen misschien tachtig jaren in de wereld rond, en ze merken niet eens, wat mooi is, wat waar en schoon en krachtig is. Dit ziet niet alleen op mooie duiven, maar op alles, wat mooi is. Wat mooi toch, dat wij Nederlanders zooveel kunnen zeggen met dat eene woord »mooi».

Als zulk soort menschen hoort of ziet, dat iemand voor iets, waarmee op 't oogenblik niets is te verdienen, geld uitgeeft, of daarvoor moeite en zorg over heeft, dan zegt het: »Wat een gek!»

En dan nog: Er behoort bijzondere opmerkingsgave, bijzondere liefde voor de zaak, en . . . laten we 't ineens zeggen: men moet voor zoiets, bij de geboorte al, symphatie meegebracht hebben, en anders gaat het niet goed. Maar daarover in een volgend artikelje.